

# HUNG-SAI

(conte de Núria Casas, a partir de la cançó *Hung-Sai*)

Font: *Diversita't* (pàg. 93)

Ja fa molts anys, potser cent, potser cinc-cents o mil, hi havia un terratinent molt i molt ric a la llunyana Xina. La meitat dels camps d'arròs de tot el país eren seus i la meitat dels xinesos treballaven per a ell. Es deia Fung-ti-xuè, i era un home ni molt bo ni molt dolent, ni molt vell ni molt jove, ni molt savi ni molt ignorant.

Un bon dia va tenir una filla. En aquells temps encara eren ben rebudes les nenes a la Xina, perquè no hi havia els problemes de superpoblació que hi ha ara, i el terratinent va estar molt content; tant que per celebrar-ho va fer una gran festa a la qual van assistir tots els xinesos i les xineses que treballen a les seves terres. Tos van anar a la festa del naixement d'Hung-sai.

La petita va anar creixent entre camps d'arròs i regals, i com que cada dia era més bonica, tenia molts pretendents que li portaven tota mena de coses boniques: que si unes boles per fer massatges, que si uns palets d'or per menjar arròs, que si un preciós vestit de seda brodat, que si uns grans focs artificials fets amb pólvora de la més bona... i què sé jo, tantes i tantes coses boniques que podríem omplir mil o dues mil o fins i tot més pàgines.

Però Hung-sai no estava contenta. Estava sola, i somniava amb un estel de mil i un colors que ella pogués fer volar els dies que bufava el vent. Un bon dia, després d'una llarg període de pluja i vent del monzó, va sortir el sol, i Hung-sai va anar a jugar al pati. Aquell dia va veure l'animal més bonic que mai hagués pogut somniar: un drac de tots els colors de l'arc de Sant Martí que volava fent tombarelles i saltirons. Es va posar a córrer tant com va poder per no perdre'l de vista i veure qui el feia volar. I de sobte el va veure, un noi que devia ser foraster, perquè no l'havia vist mai. El seu cor li va fer u salt i tot de papallones van començar a volar-li dins la panxa, i mireu quina cosa, Hung-sai s'havia enamorat.

- Vull aquest estel, noi, i et vull a tu! - va dir tot d'una Hung-sai. El no se la va mirar i va dir:
- I ara, noieta, aquest estel el va fer l'avi del meu avi i és meu -un grupet de papallones també va començar a saltar a la seva panxa- si el vols, t'hauràs de casar amb mi.

Hung-sai va anar corrent cap al seu pare i li va dir que finalment havia trobat el que havia de ser el seu marit, un foraster gentil i delicat que tenia l'estel més bonic del món.

Però heu de saber que en aquells temps, a la Xina, com a molts altres llocs, les noies i els nois no podien triar el seu marit ni la seva muller. Ho decidien els pares i, quan n'havien triat un, ja no el podies canviar. Quan el seu pare li va dir, Hung-sai va plorar molt temps, cent dies i cent nits, fins que fins i tot es va fer un riu que encara avui travessa la Xina. El noi, que se l'estimava, i que encara avui la deu estimar, se'n va anar molt lluny, d'allà on venia. De tant en tant, els dies de vent, treia el seu estel i entre tombarelles i capbussons li semblava sentir el cascavell del riure d'Hung-sai. Ella no va parar mai de plorar. Encara ara diuen que ho fa, per això el riu més llarg de la Xina encara té aigua, i és que a més s'hi ha anat afegint les llàgrimes de totes les noies i tots els nois que no poden estar amb qui s'estimen. Quan avui encara alguns pares no volen deixar casar-se, ni tan sols ser amiga a una noia amb qui ella vol, quan no volen que un noi parli amb qui ell estima, recorden la història d'Hung-sai i van al riu a plorar una estoneta.